

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Sfk/125/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200254
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Valašiková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:5020200254.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDR. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M., a členov senátu JUDr. Zuzany Mališovej a prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): X. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. G. XXX, XXX XX G. G., podnikajúci na základe živnostenského oprávnenia ako: Štefan Poliak, miesto podnikania Liptovská Lužná 703, 034 72 Liptovská Lužná, právne zastúpený: JUDr. Marcel Habrman, advokát, so sídlom Tajovského 12, 940 76 Nové Zámky, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100921022/2020 zo dňa 20.05.2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/103/2020-89 zo dňa 26. mája 2022, takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky m e n í rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/103/2020-89 zo dňa 26. mája 2022 tak, že rozhodnutie žalovaného č. 100921022/2020 zo dňa 20.05.2020 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi sa p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

I.
Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) podľa ustanovenia § 190 SSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100921022/2020 zo dňa 20.05.2020. Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 107 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). Poukázal na to, že rozsudkom sp. zn. 30S/106/2020-89 zo dňa 27. apríla 2022, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.06.2022 zamietol žalobu žalobcu X. P. proti žalovanému Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky o preskúmanie rozhodnutia č. 10920325/2020 zo dňa 20. mája 2020. Predmetom tohto konania bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného vo veci vyrubenia rozdielu dane v sume 3.076,36.- € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2014.

2. V predmetnej veci žalovaný v preskúmanom rozhodnutí konštatoval, že nebolo preukázané dodanie bravčového a hovädzieho mäsa zo strany subjektu MAOP s.r.o. tak, ako sa to uvádza v preverovacích faktúrach. Uplatnením nároku na odpočítanie DPH z faktúr za predmetné zdaňovacie obdobie porušil žalobca ust. § 49 ods. 1 v nadväznosti na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z., z ktorého dôvodu správca dane nemohol uznať predmetnú odpočítaciu daň.

3. Ďalej krajský súd uviedol, že v prejednávanej veci bolo rozhodnuté vo veci totožných účastníkov konania a totožného predmetu konania, pričom rozdiel medzi prejednávacou vecou a konaním vo veci sp. zn. 30S/106/2020 a sp. zn. 30S/103/2020 predstavuje len konkrétne zdaňovacie obdobie. Rozhodol preto podľa ust. § 140 SSP s odkazom na skoršie rozhodnutie správneho súdu.

4. Z odôvodnenia rozsudku sp. zn. 30S/106/2020 zo dňa 27. apríla 2020 vyplýva, že námietku týkajúcu sa nesprávne rozloženého dôkazného bremena vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Zdôraznil, že dôvodom pre nepriznanie práva na odpočet dane z pridanej hodnoty bolo správcom dane konštatované nepreukázanie splnenia hmotnoprávných podmienok, nie účasť na podvode, či zneužití práva. Preto bol v súlade s § 24 ods. 1 Daňového poriadku postup správcu dane, ktorý vyžadoval od daňového subjektu preukázanie reálneho uskutočnenia dodávok tovaru podľa predmetných faktúr a to dodávateľom uvedených na faktúrach, teda konkrétne subjektom MAOP s.r.o.

5. Dokazovanie vedené a následne vyhodnotené správcom dane považoval správny súd za dostatočné a súladné s ust. § 3 ods. 1 Daňového poriadku a to aj s ohľadom na namietané vyhodnotenie výpovede konateľky deklarovaneho dodávateľa, či zamietnutie a vykonaním žalobcom navrhnutý dôkaz.

6. K námietke, že správca dane mal preukázať vedomosť žalobcu na podvodnom konaní, keď správca dane také konanie zistil, správny súd uviedol, že takéto zistenia boli síce podporné, ale záver správcu dane bol jednoznačný, t. j. nesplnenie hmotnoprávnej podmienky v podobe nepreukázania dodania tovaru dodávateľom uvedeným na faktúre. Správny súd ďalej poukázal aj na zachovanie potrebnej miery ostražitosti a opatrnosti pri výbere obchodných partnerov v rámci ktorej si žalobca mohol preveriť aj zoznam platiteľov dane z pridanej hodnoty, u ktorých nastali hodnoty na zrušenie registrácie podľa osobitného predpisu. Pri obchodnej spoločnosti MAOP s.r.o. bol uvedený údaj, že k jej výmazu došlo dňa 01.03.2015. Uvedenou skutočnosťou sa mohol žalobca podľa názoru správneho súdu zaoberať a nadobudnúť podozrenie o rizikovosti deklarovaneho dodávateľa.

7. Za nedôvodné považoval správny súd aj ďalšie námietky ako nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu, dobromyseľnosť žalobcu a nevykonanie navrhovaného dôkazu. Judikatúru uvedenú žalobcom vyhodnotil Krajský súd v Žiline ako prekonanú.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

8. Proti rozsudku Krajského súdu v Žiline podal žalobca v procesnom postavení sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu riadne a včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa ust. § 438 a nasl. SSP a navrhol, aby kasačný súd zrušil rozhodnutie správneho orgánu a vec vrátil na ďalšie konania.

9. V kasačnej sťažnosti namietal, že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. s) SSP) a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP). Žalobca v kasačnej sťažnosti namietal, že nesprávne bolo posúdené neunesenie dôkazného bremena daňovým subjektom vyplývajúcim zo zákona o DPH. Sťažovateľ má za to, že splnenie podmienok práva pre odpočet dane z pridanej hodnoty preukázal a že dôkazné bremeno bolo na správcu dane prenesené v momente, kedy sa začalo zaoberať daňovým podvodom. Podľa žalobcu jeho vec skutočne mala byť posudzovaná z hľadiska jeho účasti na daňovom podvode, avšak správca dane mal bez akýchkoľvek pochyb preukázať vedomú účasť žalobcu na takomto konaní. Aj keď správny súd neuviedol, že neposudzoval prípad z hľadiska daňového podvodu, žalobca namietol, že z rozhodnutia správcu dane je zrejmé, že zneužívanie systému DPH bolo správcom dane preukázané a správny súd vo svojom rozsudku odkazoval na judikatúru vzťahujúcu sa na daňový podvod.

10. Ďalej sťažovateľ uviedol, že vo veci nebolo dostatočným spôsobom vykonané dokazovanie a získané dôkazy neboli dostatočne a správnym spôsobom vyhodnotené. Najmä poukazoval na výpovede konateľky deklarovaneho dodávateľa.

11. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že správca dane konal v rozpore so zásadou právnej istoty a s § 3 ods. 9 Správneho poriadku, keď pri jeho rozhodovaní skutkovo zhodných prípadoch vznikli neodôvodnené rozdiely. Poukázal na prípad obchodnej spoločnosti HARDY PLUS s.r.o. s totožnou schémou dodávania tovaru a totožným deklarovaným dodávateľom, ktorej bolo právo na odpočet dane z pridanej hodnoty priznané. V tejto súvislosti sťažovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku správneho súdu, keďže rovnakú námietku uviedol už v správnej žalobe a podľa jeho názoru sa s ňou správny súd nijako nevysporiadal.

12. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ďalej uviedol, že nesplnenie materiálnej podmienky pre odpočet dane z pridanej hodnoty (dodanie tovaru dodávateľom uvedeným na faktúre) sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení. Materiálna existencia plnenia bola potvrdená správcom dane, ako aj správnym súdom a podľa sťažovateľa nelogické, aby za tovar platil subjektu inému ako dodávateľovi. Materiálne podmienky pre priznanie práva na odpočet dane z pridanej hodnoty sú preto podľa žalobcu splnené a správca dane, ak mal nejaké pochybnosti o kontrolovanom obchode, mal preskúmať prípadné podvodné konanie a vedomosť žalobcu o účasti na ňom. Kasačnému súdu žalobca navrhol vykonať ústne pojednávanie a vydať rozsudok, ktorým zruší rozsudok správneho súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie.

13. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III.

Konanie na kasačnom súde

14. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa ust. § 21 písm. a) SSP v spojení s ust. § 438 ods. 2 SSP po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP) oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému kasačná sťažnosť je prípustná (§ 439 SSP) kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP

a § 57 SSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 452 SSP) postupom podľa ust. § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je dôvodná.

15. Kasačný súd zistil, že predmetom konania pred kasačným súdom bola už skutkovo aj právne obdobná vec identických účastníkov konania. Jediným rozdielom medzi rozhodnutiami je odlišnosť jednej zo spoločností vo fakturačnom reťazci, čo však nemá vplyv na závery kasačného súdu, keďže v danej veci je posúdenie právnej otázky rozloženia dôkazného bremena. Kasačný súd podľa ust. § 464 ods. 1 SSP poukazuje na rozhodovacia činnosť Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 2Sfk/12/2021 zo dňa 29. mája 2023,

sp. zn. 2Sfk/4/2022 zo dňa 6. júla 2023, sp. zn. 5Sfk/78/2022 zo dňa 25. júla 2023,

sp. zn. 3Sfk/124/2022 zo dňa 27. júla 2023, v ktorých považoval kasačný súd argumentáciu sťažovateľa za dôvodnú a rozhodol o zmene rozsudku krajského súdu tak, že zrušil rozhodnutia žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konania. S poukazom na ust. § 464 ods. 1 SSP kasačný súd poukazuje na odôvodnenie skôr vydaného rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky vedeného pod sp. zn. 5Sfk/78/2022 z 25. júla 2023, v ktorom bolo rozhodované o kasačnej sťažnosti proti rozsudku správneho súdu v Žiline vedeného pod sp. zn. 30S/106/2020 zo dňa 27. apríla 2022, na ktorý správny súd odkázal. S odôvodnením rozsudku kasačného súdu sa konajúci senát v plnom rozsahu stotožnil a naň odkazuje v príslušnom rozsahu.

16. „24. Hmotnoprávnymi podmienkami pre uznanie odpočtu dane z pridanej hodnoty sú požiadavky:
a) tovar alebo služby, na ktorých zakladá právo na odpočítanie dane, musia byť dodané alebo poskytnuté inou zdaniteľnou osobou (status dodávateľa),
b) predmetné plnenie fakticky existuje a nejde o fiktívne plnenie (tzv. materiálna existencia plnenia) a
c) zdaniteľná osoba dotknuté tovary alebo služby následne použila na účely svojich vlastných zdaniteľných plnení.

Tieto požiadavky vyplývajú z ustanovení § 19 ods. 1, § 49 ods. 1, § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH, ako aj z čl. 168 písm. a) Smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (ďalej aj len „smernica 2006/112“).

25. Správne uvedenie dodávateľa na faktúre hmotnoprávnu podmienku pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty nepredstavuje. (Vid'. rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci Kemwater ProChemie s. r. o., C-154/20 zo dňa 9. decembra 2021, bod 25; vo veci Ferimet SL, C-281/20 zo dňa 11. novembra 2021, body 26, 27). Uvedené vyplýva tiež z ustanovení § 51 ods. 1 písm. a) v spojení s § 71 ods. 1 písm. c) zákona o DPH.

26. Správny súd vo svojom rozsudku opakovane konštatoval, že žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane, nakoľko nepreukázal splnenie hmotnoprávnej podmienky - dodanie tovaru dodávateľom uvedeným na faktúre. Ako však vyplýva z odôvodnenia obsiahnutého v bodoch 24. a 25. tohto rozsudku, hmotnoprávnou podmienkou odpočtu nie je stotožnenie skutočného dodávateľa so subjektom uvedeným na faktúre, ale status dodávateľa, ktorý musí byť zdaniteľnou osobou.

27. Rovnaký právny záver prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky napríklad v rozsudku, sp. zn. 4Sfk/52/2021, zo dňa 15. novembra 2022, v ktorom sa vyjadril k rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie vo veci Vikingo, C-610/19, zo dňa 3. septembra 2020 nasledovne: Z rozhodnutia teda nevyplýva, že hmotno-právnou podmienkou na uplatnenie práva na odpočet dane je to, že tovar alebo služby musia byť dodané dodávateľom uvedeným na faktúrach a uvedenému dodávateľovi vznikla aj daňová povinnosť. ... Právo na odpočítanie dane možno zamietnuť len vtedy, ak by porušenie formálnych požiadaviek viedlo k nemožnosti predložiť jasný dôkaz o tom, že hmotno-právne podmienky boli splnené alebo sa preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom.

28. Kasačný súd sa preto ďalej zaoberal otázkou, či je udržateľný záver správcu dane, žalovaného a správneho súdu, že žalobca nepreukázal splnenie hmotnoprávnych podmienok pre odpočet dane z pridanej hodnoty.

29. Dôkazná situácia, tak ako vyplýva z administratívneho spisu nenasvedčuje nesplneniu hmotnoprávnych podmienok. Žalovaný aj správny súd vo svojich rozhodnutiach niekoľkokrát zdôraznili, že nie je sporná materiálna existencia plnenia ani to, že žalobca tovar ďalej použil na účely svojich vlastných zdaniteľných plnení. Za sporné označili správne orgány a správny súd osobu dodávateľa, ktorej status v konaní pred správcou dane však nebol nijako spochybnený a spochybníť ho nemohli ani:

- zistený obchodný a fakturačný reťazec s prepojením v osobách konateľov a daňovým únikom, nakoľko uvedené možno posudzovať skôr pri vyhodnocovaní podvodného konania. Účasť na podvodnom reťazci však predstavuje iný, zásadne odlišný právny dôvod odmietnutia odpočtu, ktorý navyše vychádza z premisy, že hmotnoprávne podmienky odpočtu dane z pridanej hodnoty sú splnené (porovnaj rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Sfk/27/2022, zo dňa 28. apríla 2023, bod 17.);

- žalobcovi vyčítaná neobozretnosť vzhľadom na výber obchodného partnera nakoľko uvedené možno takisto posudzovať skôr pri vyhodnocovaní podvodného konania respektíve vedomosti o účasti na takomto konaní, nie pri preukazovaní hmotnoprávnych podmienok.

(Vid'. rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci SC Paper Consult SRL, C-101/16 zo dňa 19. októbra 2017; vo veci Vikingo Fővállalkozó Kft., C-610/19, zo dňa 3. septembra 2020; vo veci Mahagében Kft, C-80/11 a C-142/11, zo dňa 21. júna 2012);

- nekontaktnosť a pochybnosti týkajúce sa subdodávateľa, nakoľko v prípade spochybnených subdodávateľov je možné nepriznať odpočítanie dane daňovému subjektu, len ak by bolo v konaní preukázané, že daňový subjekt sa podieľal na daňovom podvode, alebo vedel, či vedieť mal, že sa zúčastňuje na obchodnom reťazci poznačenom prípadným daňovým podvodom (porovnaj rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sžfk/15/2020, zo dňa 30. júna 2022);

- nedostatočné materiálne vybavenie dodávateľa (vozidlo), nakoľko uvedené nie je okolnosťou, ktorá by bola spôsobilá vyvolať dôvodnú pochybnosť správcu dane o preukázaní splnenia hmotnoprávnych podmienok (porovnaj rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sfk/27/2021, zo dňa 30. novembra 2022, bod 31.)

30. Kasačný súd k otázke spochybneného dodávateľa poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, I. ÚS 627/2022, zo dňa 27. apríla 2023, bod 30., v zmysle ktorého: ... v duchu európskej judikatúry má byť nárok na odpočet DPH

uznaný i v prípade, keď je preukázané, že príslušné plnenie poskytol iný než deklarovaný dodávateľ, pokiaľ však je aj tento skutočný (na doklade neuvedený) dodávateľ v postavení zdaniteľnej osoby, resp. v podmienkach slovenského právneho poriadku v postavení platiteľa DPH. V tejto súvislosti treba upriamiť pozornosť na skutočnosť, že správca dane v konaní identifikoval subjekt (pána Milosza Miernika), ktorý považoval za skutočného dodávateľa tovaru. V zmysle citovaného nálezu, ak by bolo preukázané, že skutočným dodávateľom je uvedený subjekt a tento má status zdaniteľnej osoby, hmotnoprávne podmienky odpočtu dane z pridanej hodnoty by bolo taktiež potrebné vyhodnotiť za splnené a odpočet žalobcovi priznať.

31. Právne posúdenie správneho súdu, že i) hmotnoprávnou podmienkou práva na odpočet dane z pridanej hodnoty je preukázanie, že tovar bol dodaný osobou uvedenou na faktúre a že ii) žalobca neunesol dôkazné bremeno pri preukazovaní splnenia hmotnoprávnych podmienok, je nesprávne a naplňajúce kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP.

32. Keďže správca dane a žalovaný vo svojich rozhodnutiach vychádzali z rovnakého právneho posúdenia ako správny súd, trpí vadou nezákonnosti v nadväznosti na nesprávne právne posúdenie aj rozhodnutie žalovaného. Kasačný súd preto rozhodol v zmysle § 462 ods. 2 SSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

33. V nadväznosti na uvedené vyššie sa kasačný súd stotožnil so žalobcom aj v časti kasačnej námietky, kde žalobca namietal, že hmotnoprávne podmienky pre odpočet boli splnené a ak správca dane mal za to, že odpočet bol uplatnený neoprávnene, mal preukázať, že žalobca bol súčasťou obchodného reťazca poznačeného podvodným konaním a že o takejto svojej účasti vedel / vedieť mal alebo mohol.

34. Najmä s poukazom na správcu dane označený obchodný reťazec, prepojenosť konateľov článkov tohto reťazca a nájdený daňový únik, kasačný súd odkazuje na definíciu, v zmysle ktorej daňový podvod predstavuje: protiprávne konanie subjektu, ktorým príde k uvedeniu iného v omyl, využitím omylu iného alebo zamlčaním podstatných skutočností relevantných pre správu daní, čím nepríde k správne zisteniu a splneniu daňovej povinnosti daňového subjektu a zároveň príde ku škode na majetku štátu a obohateniu osoby páchajúcej daňový podvod. (RAKOVSKÝ, P.: Daňový podvod a zneužitie práva v oblasti daní. Právne následky. Bratislava: C. H. Beck, 2021, str. 95).

35. V súvislosti s jeho preukázaním kasačný súd odkazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie, vo veci Axel Kittel (C-439/04) zo dňa 6. júla 2006 a v ňom obsiahnutý tzv. Axel Kittel test, predstavujúci kritéria pre posúdenie účasti daňového subjektu na daňovom podvode. Pre odopretie nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z titulu účasti na daňovom podvode, musia byť kladne zodpovedané nasledujúce otázky: a) vznikol z posudzovaných zdaniteľných obchodov daňový únik?, b) ak áno, je tento daňový únik dôsledkom podvodného konania?, c) ak áno, boli posudzované zdaniteľné obchody s týmto konaním spojené?, d) ak áno, vedel o tom alebo mohol a mal vedieť daňový subjekt? Dôkazné bremeno pritom zaťažuje správcu dane.“

17. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti dospel kasačný súd k záveru, že rozsudok správneho súdu je potrebné zmeniť tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bude podľa § 462 ods. 2 SSP zrušené a vec mu vrátená na ďalšie konanie.

18. V ďalšom konaní bude žalovaný viazaný právnym názorom vysloveným v tomto rozsudku a s poukazom na jeho odôvodnenie bude úlohou žalovaného opätovne zvážiť, či je na základe zisteného skutkového stavu možné prijať záver o nesplnení hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane zo strany žalobcu (dodávateľov status zdaniteľnej osoby) berúc do úvahy skutočnosť, že v prípade spochybnenia identity dodávateľa, ale za naplnenia hmotnoprávnych podmienok, možno odpočet dane z pridanej hodnoty nepriznať len, ak by bolo v konaní preukázané, že sťažovateľ sa podieľal na daňovom podvode alebo vedel, či vedieť mal, že sa zúčastňuje na obchodnom reťazci poznačenom daňovým podvodom. S ohľadom na uvedené je potrebné vyhodnotiť aj unesenie dôkazného bremena, ktoré v prípade preukazovania splnenia hmotnoprávnych podmienok zaťažuje žalobcu a naopak, pri daňovom podvode správcu dane.

19. Kasačný súd s ohľadom na všetky uvedené skutočnosti považuje sťažnosť za dôvodnú, rozhodol spôsobom podľa § 462 ods. 2 SSP, a teda vec vrátil do administratívneho konania. V nadväznosti na odôvodnenie tohto rozsudku kasačný súd nepovažoval za potrebné posúdiť námietky rozhodnutia v rozpore s princípom právnej istoty ani nedostatočne zisteného skutkového stavu, nakoľko v ďalšom konaní budú orgány verejnej správy musieť vyhodnotiť skutkový stav v kontexte deklarovaného právneho názoru týkajúce sa (ne)splnenia hmotnoprávnych podmienok a možného konania majúceho znaky daňového podvodu.

20. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd v zmysle § 467 ods. 1 a ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 SSP a vzhľadom na úspech žalobcu v kasačnom konaní mu priznal úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov v tomto konaní. O výške náhrady trov rozhodne osobitným uznesením súdny úradník na krajskom súde v zmysle § 175 ods. 2 SSP.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.